

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [lv](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

lotewski

Swipe to change

Ustawodawstwo krajowe

Łotwa

Na niniejszej stronie przedstawiono informacje o systemie prawnym na Łotwie.

Oficjalne tłumaczenie przeglądanej wersji językowej nie istnieje.

Tutaj znajdują Państwo tłumaczenie maszynowe tego tekstu. Ma ono charakter wyłącznie orientacyjny. Autorzy tej strony nie ponoszą odpowiedzialności za jakość tłumaczenia maszynowego.

-----polski-----bułgarskihiszpańskiczeskiduńskiniemieckiestońskigreckiangielskifrancuskichorwacki włoskilitewski

węgierskimaltański niderlandzkiportugalskirumuńskisłowackisłoweńskifiński szwedzki

Źródła prawa

Na Łotwie obowiązuje kontynentalny system prawa. Jego najważniejszym źródłem jest prawo pisane – łotewskie akty normatywne.

Akty normatywne powszechnie obowiązujące

Stosunki między organami publicznoprawnymi i osobami fizycznymi lub innymi podmiotami prawnymi są uregulowane aktami normatywnymi (*ārējie normatīvie akti*).

Rodzaje aktów normatywnych według hierarchii norm prawnych:

Konstytucja Republiki Łotewskiej (Latvijas Republikas Satversme);

inne ustawy;

rozporządzenia Rady Ministrów,

rozporządzenia Banku Łotwy, Komisji Rynku Finansowego i Kapitałowego oraz Komisji Przedsiębiorstw Użyteczności Publicznej (w łotewskim systemie prawnym rozporządzenia te mają taką samą rangę jak rozporządzenia wydane przez Radę Ministrów);

wiążące akty prawa miejscowego (rozporządzenia miejscowe).

Przepisy z zakresu prawa Unii Europejskiej są stosowane zgodnie z ich pozycją w hierarchii norm prawnych. Stosując prawo Unii Europejskiej, organy i sądy muszą również brać pod uwagę orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Przepisy prawa międzynarodowego, niezależnie od ich źródła, są stosowane zgodnie z ich pozycją w hierarchii norm prawnych. Jeżeli istnieje sprzeczność pomiędzy normą prawa międzynarodowego a normą prawa łotewskiego, przy czym zajmują one tę samą pozycję w hierarchii norm prawnych, należy zastosować normę prawa międzynarodowego.

Ustawy oraz **rozporządzenia Rady Ministrów** są wiążące na terytorium całej Łotwy i nie można powoływać się na ich nieznanomość. Nieznanomość ustaw i rozporządzeń Rady Ministrów nie zwalnia nikogo z obowiązku ich przestrzegania i odpowiedzialności za ich przestrzeganie.

Wiążące akty prawa miejscowego (rozporządzenia miejscowe) wiążą wszystkie osoby fizyczne i prawne w określonym okręgu administracyjnym.

Podmiotami uprawnionymi do wydawania aktów prawnych są:

naród łotewski, gdy wykonuje swoje uprawnienia ustawodawcze (jedna dziesiąta wszystkich wyborców może wnieść projekt ustawy do łaski marszałkowskiej; obywatele mogą również uczestniczyć w referendum);

parlament łotewski (Saeima) jest uprawniony do przyjmowania ustaw;

Rada Ministrów jest uprawniona do wydawania rozporządzeń na podstawie delegacji ustawowej;

Bank Łotwy, Komisja Rynku Finansowego i Kapitałowego oraz Komisja Przedsiębiorstw Użyteczności Publicznej również są uprawnione do wydawania rozporządzeń na podstawie delegacji ustawowej;

organy samorządowe są uprawnione do wydawania rozporządzeń miejscowych na podstawie delegacji ustawowej.

Akty normatywne wewnętrznie obowiązujące

Akty normatywne wewnętrznie obowiązujące (*iekšējie normatīvie akti*) są aktami prawnymi wydawanymi przez podmioty prawa publicznego w celu określenia zasad ich wewnętrznego funkcjonowania lub funkcjonowania podlegających im jednostek bądź też w celu objaśnienia procedur używanych w trakcie stosowania przez te podmioty aktów normatywnych powszechnie obowiązujących. Akty normatywne wewnętrznie obowiązujące nie wiążą osób fizycznych. Jeżeli dana instytucja podejmuje decyzję dotyczącą osoby fizycznej, nie może tego uczynić na podstawie takiego aktu.

Akty normatywne wewnętrznie obowiązujące dzielą się na:

statuty (*nolikums*) jednostek określające ich wewnętrzną strukturę i organizację;

regulaminy wewnętrzne (*reglaments*) określające strukturę działów wewnętrznych i ich zakres kompetencji;

zalecenia (*ieteikumi*) regulujące korzystanie ze swobody uznania przyznanej na podstawie aktów normatywnych poprzez określenie jednolitego sposobu działania w podobnych okolicznościach. W pewnych przypadkach, jeżeli przemawiają za tym ważne przyczyny, zalecenia można pominąć;

instrukcje (*instrukcija*) regulujące sposób stosowania aktów normatywnych powszechnie obowiązujących lub ogólnych zasad prawa;

przepisy wewnętrzne (*iekšējie noteikumi*) regulujące procedurę wydawania decyzji administracyjnych, sposób wykonywania obowiązków przez urzędników i innych pracowników, bezpieczeństwo w miejscu pracy oraz inne sprawy związane z działalnością danego organu.

Akty normatywne wewnętrznie obowiązujące niezależnie od swojego rodzaju zajmują tę samą pozycję w hierarchii norm prawnych. Jeżeli zachodzi kolizja norm zawartych w aktach normatywnych wewnętrznie obowiązujących, stosuje się przepisy aktu wydanego przez organ zajmujący wyższą pozycję w hierarchii.

Organami uprawnionym do wydawania aktów normatywnych wewnętrznie obowiązujących są:

Rada Ministrów;

członek Rady Ministrów;

organ zarządzający jednostką regulowaną prawem publicznym;
kierownik organu.

Źródła prawa: kategorie

Źródła prawa można podzielić na następujące kategorie:

akty normatywne (*normatīvie akti*): akty prawne określające normy prawne, wprowadzające je w życie, zmieniające je lub uchylające. Dzielą się one na akty normatywne powszechnie obowiązujące i akty normatywne wewnątrznie obowiązujące;

ogólne zasady prawa: zapisane w aktach normatywnych lub niepisane podstawowe zasady ogólne określające zasady współżycia społecznego;

normy prawa zwyczajowego: normy zachowania trwale wykonywane oraz wykształcone w toku historii, przy czym normy prawa zwyczajowego stosuje się, jeżeli dane zagadnienie jest nieuregulowane ustawą ani innym aktem normatywnym powszechnie obowiązującym;

orzecznictwo: wszystkie orzeczenia sądowe zawierające właściwe i znaczące rozwiązania prawne o charakterze abstrakcyjnym, na które sędziowie mogą się powoływać w uzasadnieniu swoich orzeczeń w innych sprawach;

doktryna prawa (*doktrīna*) – nauka o prawie tłumacząca normy prawne, ich źródło i stosowanie. Doktryna prawa jest szeroko wykorzystywana na potrzeby uzasadniania orzeczeń sądów i decyzji organów administracji publicznej.

Hierarchia norm prawa

Pierwotne źródła prawa

akty normatywne: zajmują najwyższe miejsce w łotewskim porządku prawnym. Akty normatywne muszą być stosowane zgodnie z ich pozycją w hierarchii aktów normatywnych powszechnie obowiązujących;

ogólne zasady prawa: stosowane, gdy dane zagadnienie nie jest uregulowane aktem normatywnym powszechnie obowiązującym. Są one również wykorzystywane podczas dokonywania wykładni przepisów prawa. Ogólne zasady prawa mają tę samą pozycję w porządku prawnym i nie są uporządkowane w sposób hierarchiczny;

zasady prawa zwyczajowego: stosowane, gdy dane zagadnienie nie jest uregulowane ustawą lub innym aktem normatywnym powszechnie obowiązującym, podczas opracowywania przepisów prawa i ich wykładni.

Wtórne źródła prawa

Orzecznictwo: orzeczenia sądów, które, na podstawie przepisów procesowych, wiążą sąd rozstrzygający daną sprawę. Orzeczenia te są prawomocne, wiążą wszystkie podmioty, a ich tezy muszą być przestrzegane jak ustawy.

Wyroki Trybunału Konstytucyjnego są wiążące dla wszystkich organów administracji rządowej i samorządowej, instytucji i urzędników, w tym także dla sądów, jak również osób fizycznych i prawnych. Norma prawna, którą Trybunał Konstytucyjny uzna za niezgodną z normą stojącą wyżej w hierarchii norm prawnych, przestaje obowiązywać z dniem opublikowania wyroku, o ile Trybunał nie postanowi inaczej.

Jeżeli Trybunał Konstytucyjny stwierdzi, że umowa międzynarodowa podpisana przez Łotwę, lub do której Łotwa przystąpiła, jest niezgodna z konstytucją, Rada Ministrów jest zobowiązana do bezwzględnej zmiany postanowień tej umowy, zawieszenia jej stosowania bądź odstąpienia od przystąpienia do niej.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego (kończący postępowanie sądowe w sprawie, zawierający wykładnię przepisu prawnego, jest wiążący dla wszystkich organów administracji rządowej i samorządowej, instytucji i urzędników, w tym dla sądów, jak również osób fizycznych i prawnych.

Doktryna prawa wykorzystywana jest szeroko w uzasadnieniach orzeczeń sądów i decyzji organów administracji publicznej. Doktryna prawa nie ma mocy prawnej i nie jest co do zasady wiążąca.

Struktura instytucjonalna

Instytucje odpowiedzialne za przyjmowanie regulacji prawnych

Uprawnienia legislacyjne przysługują **łotewskiemu parlamentowi** oraz **narodowi łotewskiemu**, który korzysta z prawa do udziału w referendum.

Rada Ministrów może wydawać akty normatywne w postaci rozporządzeń (*noteikumi*) w następujących sytuacjach:

na podstawie delegacji ustawowej;

w celu zatwierdzenia umowy międzynarodowej lub projektu umowy międzynarodowej, wypowiedzenia umowy międzynarodowej lub odstąpienia od jej stosowania, o ile konstytucja lub inna ustawa nie stanowią inaczej;

jeżeli jest to konieczne do celów stosowania aktów prawnych Unii Europejskiej, o ile kwestia ta nie została uregulowana ustawą. Przepisy te nie mogą ograniczać praw podstawowych osób fizycznych.

Bank Łotwy, Komisja Rynku Finansowego i Kapitałowego oraz **Komisja Przedsiębiorstw Użyteczności Publicznej** mogą przyjmować akty prawne (rozporządzenia) jedynie na podstawie delegacji ustawowej i w zakresie swojej właściwości.

Organy samorządowe mogą przyjmować akty normatywne (wiążące akty prawa miejscowego) na podstawie delegacji ustawowej lub delegacji przyznanej rozporządzeniem Rady Ministrów.

Proces ustawodawczy

Na niniejszej stronie przedstawiono zarys procesu ustawodawczego.

Ustawy

Inicjatywa ustawodawcza

Projekty ustaw mogą zostać przedłożone łotewskiemu parlamentowi przez Prezydenta, Radę Ministrów bądź komisje parlamentarne, co najmniej pięciu posłów do parlamentu lub, zgodnie z procedurami konstytucyjnymi i w przypadkach przewidzianych w konstytucji, przez jedną dziesiątą ogółu wyborców

Rozpatrzenie i uchwalenie projektu ustawy przez parlament

Projekty ustaw są rozpatrywane w trzech czytaniach. Dwa czytania odbywają się w przypadku projektów ustaw uznawanych za pilne: projektu ustawy budżetowej, poprawek do ustawy budżetowej oraz projektów ustaw w sprawie ratyfikacji umów międzynarodowych.

Projekt ustawy uznaje się za przyjęty i za obowiązujący, jeżeli został on rozpatrzony w trzech czytaniach lub w przypadkach opisanych powyżej w dwóch czytaniach, i jeżeli po przedstawieniu pod głosowanie jego całości, uzyskał bezwzględną większość głosów obecnych posłów parlamentu.

Promulgacja ustaw

Prezydium parlamentu (*Prezidijs*) przedstawia Prezydentowi wszystkie przyjęte projekty z wnioskiem o ich promulgację.

Prezydent promulguje ustawy przyjęte przez parlament nie wcześniej niż dziesiątego dnia i nie później niż dwudziestego pierwszego dnia po ich uchwaleniu. Ustawa wchodzi w życie czternaście dni po jej promulgacji (ogłoszeniu) w łotewskim dzienniku urzędowym („Latvijas Vēstnesis”), chyba że w ustawie przewidziano inny termin.

Prawo do wstrzymania promulgacji ustawy

Prezydent ma prawo zażądać ponownego rozpatrzenia ustawy oraz wstrzymać jej ogłoszenie na okres maksymalnie dwóch miesięcy.

Prezydent może zażądać powtórnego rozpatrzenia ustawy z własnej inicjatywy, przy czym wstrzymać ogłoszenie ustawy może jedynie na wniosek co najmniej jednej trzeciej wszystkich członków parlamentu. Prezydent lub jedna trzecia wszystkich członków parlamentu może skorzystać z tego prawa w terminie dziesięciu dni od uchwalenia ustawy przez parlament.

Ustawa wstrzymana zgodnie z tymi zasadami zostaje poddana pod głosowanie w referendum krajowym, jeżeli co najmniej jedna dziesiąta ogółu wyborców złożyła podpis pod takim wnioskiem. Jeżeli jednak w terminie dwóch miesięcy, na które wstrzymano ogłoszenie ustawy, taki wniosek nie wpłynie, ustawa zostaje ogłoszona. Referendum się nie odbywa, jeżeli w parlamencie odbędzie się jeszcze jedno głosowanie, przy czym co najmniej trzy czwarte wszystkich członków parlamentu zagłosuje za przyjęciem ustawy.

Ustawa przyjęta przez parlament, której ogłoszenie zostało wstrzymane przez Prezydenta, może zostać uchylona w referendum krajowym, jeżeli liczba osób, które wezmą udział w referendum będzie stanowić co najmniej połowę liczby wyborców, którzy wzięli udział w ostatnich wyborach parlamentarnych i jeżeli większość z nich zagłosuje za uchynieniem ustawy.

Jednak nie wszystkie ustawy mogą być poddane pod głosowanie w referendum krajowym: do tej grupy należy ustawa budżetowa i ustawy w sprawie kredytów, podatków, ceł, taryf kolejowych, służby wojskowej, ogłoszenia i rozpoczęcia wojny, zawarcia pokoju, ogłoszenia stanu wyjątkowego i jego zakończenia, mobilizacji i demobilizacji oraz umowy z państwami obcymi.

Wejście w życie ustawy

Ustawa wchodzi w życie czternastego dnia po jej ogłoszeniu w łotewskim dzienniku urzędowym („Latvijas Vēstnesis”), o ile nie stanowi inaczej. *Vacatio legis* biegnie od dnia następującego po dniu opublikowania ustawy.

Uchylenie ustawy

Ustawa zostaje uchylona w następujących okolicznościach:

z chwilą wejścia w życie ustawy uchylającej wcześniejszą ustawę;

z chwilą wejścia w życie przepisów końcowych (derogacyjnych) innej ustawy przewidujących uchylenie wcześniejszej ustawy;

z chwilą uprawomocnienia się wyroku Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego nieważność danej ustawy;

jeżeli upłynął okres obowiązywania ustawy przyjętej na czas określony.

Rozporządzenia Rady Ministrów

Przedłożenie Radzie Ministrów projektów rozporządzeń Rady Ministrów

Projekty rozporządzeń opracowane przez ministerstwa, kancelarię premiera lub organ administracji publicznej podlegający premierowi są przedkładane Radzie Ministrów przez członka Rady Ministrów.

Projekt rozporządzenia sporządzony przez inny organ administracji rządowej lub samorządowej, organizację pozarządową lub partnera społecznego może być przedłożony Radzie Ministrów przez kierownika danego organu lub za pośrednictwem członka Rady Ministrów odpowiedzialnego politycznie za dany obszar, sektor lub podsektor.

Rozpatrywanie i uchwalanie projektów rozporządzeń Rady Ministrów

Projekty rozporządzeń przedłożone Radzie Ministrów są na wcześniejszym etapie przedstawiane i rozpatrywane na szczeblu sekretarzy stanu. Następnie zostają one rozesłane do konsultacji międzyresortowych do odpowiednich ministerstw, a także do innych odpowiednich organów. Ministerstwo Sprawiedliwości i Ministerstwo Finansów wydają opinie na temat wszystkich projektów. W okresie konsultacji przedstawiciele organizacji pozarządowych mogą również przedstawić swoje uwagi na temat projektu.

Projekty rozporządzeń, które zostały uzgodnione, są rozpatrywane na posiedzeniu Rady Ministrów, podczas gdy te projekty, które nie zostały uzgodnione, są omawiane na posiedzeniu Komitetu Rady Ministrów. Następnie projekty, które uzgodniono na posiedzeniu Komitetu Rady Ministrów, są przekazywane do rozpatrzenia przez Radę Ministrów. Jeżeli projekt rozporządzenia został zatwierdzony na posiedzeniu Rady Ministrów, uznaje się, że został on przyjęty; od tej chwili uznaje się go za rozporządzenie Rady Ministrów.

Promulgacja rozporządzeń Rady Ministrów

Rozporządzenia Rady Ministrów są ogłaszane w łotewskim dzienniku urzędowym („Latvijas Vēstnesis”).

Wejście w życie rozporządzenia Rady Ministrów

Rozporządzenie Rady Ministrów wchodzi w życie w dniu następującym po jego ogłoszeniu w dzienniku urzędowym, chyba że stanowi inaczej.

Uchylenie rozporządzeń Rady Ministrów

Rozporządzenia Rady Ministrów tracą moc w następujących okolicznościach:

z chwilą wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów uchylającego wcześniejsze rozporządzenie Rady Ministrów;

z chwilą wejścia w życie przepisów końcowych (derogacyjnych) innego rozporządzenia Rady Ministrów uchylających wcześniejsze rozporządzenie Rady Ministrów;

z chwilą utraty mocy obowiązującej przez przepis upoważniający;

z chwilą uprawomocnienia się wyroku Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego nieważność danego rozporządzenia Rady Ministrów;

z chwilą upływu okresu obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów, w przypadku gdy zostało ono przyjęte na czas określony.

Rozporządzenia Banku Łotwy, Komisji Rynku Finansowego i Kapitałowego oraz Komisji Przedsiębiorstw Użyteczności Publicznej

Przepisy dotyczące promulgacji, wejścia w życie i uchylania rozporządzeń Banku Łotwy, Komisji Rynku Finansowego i Kapitałowego oraz Komisji Przedsiębiorstw Użyteczności Publicznej są analogiczne do przepisów dotyczących promulgacji, wejścia w życie i uchylania rozporządzeń Rady Ministrów.

Wiążące akty prawa miejscowego (rozporządzenia miejscowe)

Przedłożenie projektów rozporządzeń miejscowych radzie samorządowej

Projekty rozporządzeń miejscowych mogą być przedkładane radzie samorządowej przez jej przewodniczącego, komisje rady, radnych samorządowych, osobę wnoszącą o przeprowadzenie nadzwyczajnego posiedzenia oraz przez kierującego administracją samorządową.

Rozpatrywanie i przyjmowanie projektów rozporządzeń miejscowych

Projekt rozporządzenia miejscowego uznaje się za przyjęty – oraz uznaje się go za obowiązujący – jeżeli zagłosowała za nim co najmniej połowa radnych obecnych podczas głosowania, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Rada przekazuje rozporządzenie i jego uzasadnienie Ministerstwu Ochrony Środowiska i Rozwoju Regionalnego w formie papierowej i elektronicznej w terminie trzech dni od daty jego podpisania. Ministerstwo ocenia jego legalność w terminie miesiąca od daty jego otrzymania, a następnie przekazuje swoją opinię radzie.

Jeżeli ministerstwo nie wyraziło żadnych zastrzeżeń co do legalności rozporządzenia lub nie przesłało opinii do rady w wyznaczonym terminie, rada ogłasza przyjęcie rozporządzenia miejscowego.

Jeżeli w opinii ministerstwa podniesiono zastrzeżenie, że akty te są niezgodne z prawem w całości lub części, rada wprowadza do rozporządzeń poprawki według zaleceń zawartych w opinii i wydaje w ten sposób zmieniony akt. Jeżeli rada nie zgadza się z opinią w całości lub w części, przedstawia swoje uzasadnienie w decyzji i wydaje określone rozporządzenie. Rozporządzenia są przesyłane do Ministerstwa Ochrony Środowiska i Rozwoju Regionalnego w formie pisemnej i elektronicznej w terminie trzech dni od dnia, w którym zostały podpisane.

Promulgacja wiążących aktów prawa miejscowego (rozporządzeń miejscowych)

Rada samorządowa (*Pašvaldības novada dome*) promulguje wiążące akty prawa miejscowego poprzez ogłoszenie ich w dzienniku lokalnym lub w każdym innym bezpłatnym biuletynie. Rada miejska (*Republikas pilsētas dome*) promulguje wiążące akty prawa miejscowego w łotewskim dzienniku urzędowym („Latvijas Vēstnesis”). Uzasadnienie publikuje się razem z rozporządzeniem.

Rozporządzenia – po ich wejściu w życie – są publikowane w internecie na stronie internetowej organów administracji samorządowej. Rozporządzenia miejscowe rad samorządowych (*novada domes*) są również udostępniane w ich lokalach oraz w lokalach organów administracji samorządowej.

Ministerstwo Ochrony Środowiska i Rozwoju Regionalnego publikuje je na swojej stronie internetowej.

Wejście w życie wiążących aktów prawa miejscowego (rozporządzeń miejscowych)

Wiążące akty prawa miejscowego wchodzi w życie w dniu następującym po dniu ich ogłoszenia w lokalnym dzienniku urzędowym lub w dowolnym bezpłatnym biuletynie, chyba że wskazują one inną datę wejścia w życie.

Uchylenie wiążących aktów prawa miejscowego (rozporządzeń miejscowych)

Wiążące akty prawa miejscowego tracą moc w następujących sytuacjach:

z chwilą wejścia w życie obowiązującego rozporządzenia miejscowego uchylającego wcześniejsze rozporządzenie miejscowe;

z chwilą wejścia w życie przepisów końcowych (derogacyjnych) innego rozporządzenia miejscowego uchylającego wcześniejsze rozporządzenie miejscowe;

z chwilą utraty mocy przepisu ustawy lub rozporządzenia zawierającego delegację pozwalającą na wydanie wiążącego aktu prawa miejscowego (rozporządzenia miejscowego);

z chwilą uprawomocnienia się wyroku Trybunału Konstytucyjnego, który uchylił odpowiednie rozporządzenia miejscowe;

w przypadku rozporządzeń miejscowych przyjętych na czas określony, jeżeli okres ich obowiązywania upłynął.

Prawnicze bazy danych

Latvijas Vēstnesis – łotewski dziennik urzędowy

Urzędowy publikator „Latvijas Vēstnesis” jest łotewskim dziennikiem urzędowym. Ogłoszenie informacji w tym dzienniku stanowi promulgację.

Opublikowane w dzienniku urzędowym akty zawierają autentyczną treść norm prawnych, przy czym aktom tym przysługuje przymiot mocy prawnej.

Nie można się powoływać na nieznaną treść aktów prawnych lub urzędowych ogłoszeń opublikowanych w dzienniku urzędowym.

Od 1 lipca 2012 r. dziennik urzędowy „Latvijas Vēstnesis” jest publikowany oficjalnie w elektronicznym formacie na stronie internetowej

<https://www.vestnesis.lv/>. Z informacji opublikowanych na stronie internetowej <https://www.vestnesis.lv/> przed tą datą można korzystać jedynie do celów informacyjnych. Wcześniej za promulgację uznawano jedynie publikację aktu prawnego w wydaniu drukowanym dziennika urzędowego.

Ujednolicone wersje aktów normatywnych

Ujednolicone wersje ustaw, rozporządzeń Rady Ministrów i innych ustaw oraz rozporządzeń są dostępne na łotewskiej stronie internetowej

<http://www.likumi.lv/>. Wszystkie ujednolicone wersje ustaw i rozporządzeń są publikowane jedynie do celów informacyjnych. Strona internetowa jest zarządzana przez wydawcę publikatorów [VSIA Latvijas Vēstnesis](http://www.vestnesis.lv/).

Wydawca publikatorów

Dziennik urzędowy „Latvijas Vēstnesis” jest publikowany przez tego samego wydawcę, który wydawał ukazujący się wcześniej dziennik urzędowy:

[VSIA Latvijas Vēstnesis](http://www.vestnesis.lv/).

Urzędowy publikator działa zgodnie z międzynarodowymi standardami ISO 9001:2008 (system zarządzania) oraz ISO 270001:2005 (bezpieczeństwo informacji).

Czy dostęp do bazy danych jest bezpłatny?

Tak, dostęp do „Latvijas Vēstnesis” jest bezpłatny. Elektroniczne archiwum dziennika „Latvijas Vēstnesis” jest również dostępne **bezpłatnie**. Dostęp do strony internetowej, na której zamieszczono wersje ujednolicone aktów prawnych, jest również bezpłatny.

Łączy

Parlament Republiki Łotewskiej (Saeima), Rada Ministrów Republiki Łotewskiej, Bank Łotwy, Komisja Rynku Finansowego i Kapitałowego,

Komisja Przedsiębiorstw Użyteczności Publicznej, Łotewskie organy samorządowe, Dziennik urzędowy „Latvijas Vēstnesis”, <http://www.likumi.lv/>

Ostatnia aktualizacja: 07/01/2016

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

W związku z wystąpieniem Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej państwa członkowskie aktualizują obecnie niektóre strony portalu zawierające treści krajowe.

Jeżeli dana strona zawiera treści, które nie zostały jeszcze dostosowane w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa, jest to niezamierzone i zostanie wkrótce skorygowane.